

OD DRŽITELE OCENĚNÍ

NEJLEPŠÍ
ČESKÁ
DETEKTIVKA

ŘÍZNÁ
KRIMI
Z PRAHY

LARS

LÁME KOSTI

DANIEL GRIS

LARS

LÁME KOSTI

LARS

L'ÂME KOSTI

D A N I E L G R I S

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Daniel Gris, 2019

Cover Image © Shutterstock / FXQuadro, 2019

Cover Art © Lukáš Tuma, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-139-7 (pdf)

K A P I T O L A P R V N Í

MAJOR

Jak řekl dalajláma, existují dny, kdy i vaše ranní kafe potřebuje kafe, aby se probralo. Nebo to řekl Lennon? Každopádně, tohle byl přesně jeden takovej. Všechno mi trvalo asi o minutu dýl než obvykle, věci mi padaly z rukou a byl jsem rád, že s sebou tahám jen dvě nohy. Mozek pokulhával a marně se snažil dohnat hodinky.

Prostě klasický ráno po flámu.

Ale popořádku...

Velká terasa velkého baráku na malém kopci nad velkým městem. Ten barák byl fakt ohromnej a na jeho terase by mohly startovat gripeny. Stál jsem na ní se spoustou dalších lidí, všichni v rukou nějaký ten chlast a hudba řvala na plný koule, zkrátka večírek jak má bejt. Teda aspoň pro ostatní, já tentokrát spíš trpěl. Tyhle přehlídky špičatejch polobotek napomádovanejch frajerů a jejich dámiček v kombinaci silikon/botox mě nikdy moc nebraly. Moje oblíbený mejdany vypadaj jinak.

Vlastně mě nebrali ani tyhle lidi, i když nebudu tvrdit, že na některý samičky nebyl hezkej pohled. Jenže kdyby se platila daň z přemejšlení, většine z těch holek by každej rok vraceli přeplatek. A člověk si s nima chce taky někdy popovídat, no ne?

Ptáte se, proč jsem tam teda zacláněl, když jsem se cejtil jako veš ve špatným kožichu? Práce, co jinýho.

Na tý párty byl snad každej, kdo ve městě něco znamená, čímž ale nemyslím profesory z filozofický fakulty. Spíš zazobance všeho druhu, několik čutálistů nebo hokejek, dva tři profláknutý radní, spoustu dlouhonohejch modelín, filmový hvězdy i hvězdičky, ale v první řadě lidi, který se motaj kolem muziky. Ty hlavně, protože tohle byl především hudební mejdan. A pořádal ho Major, což je samo o sobě ta nejpádnejší pozvánka.

Ten samej Major mě zatáhnul do kšeftu, uprostřed kterýho jsem se ocitnul na týhle terase. A jako jedinej jsem na ní sušil hubu. Dal bych ledvinu a dva prsty za skleničku bourbonu, ale namísto něj jsem srkal jen sodu maskovanou za vodku.

Já tam totiž nebyl proto, abych se bavil. Koukal jsem, co se kde pohne, a poslouchal, co se kde šustne, což jde odjakživa líp strážlivýmu. Takže jsem byl nasucho. A taky inkognito.

Všichni věděli, že mi můžou říkat Lars, ale neměli ani páru o tom, co jsem doopravdy zač. Byl jsem pro ně jen Majorův poskok a tím to haslo. Podržtaška. Pan Bezvýznamnej. Přesně podle našeho plánu.

Samo sebou, že poskok se na párty nebaví, ten je placenej od jinejch věcí. Zato ctihodná společnost byla rozjetá až běda.

„Hej, Lars!“

Většinu těch, co na mě pořvávali, jsem znal z bulvárních pláteků různý úrovně. Různý úrovně byly i jejich životy, jejich peněženky a jejich inteligence.

„No tak, Lars!“

„Jo?“

„Larsi, hodte do placu nějakej vtíp! Znáte?“

Nějakej vtíp? Nejen poskok, ten večer jsem byl evidentně i obecní šašek.

„Ale jo, znám. Spíš než vtíp je to ale taková veselá bajka s ponaučením. Nevadí?“

„Nevadí!“

K naší skupince se stáhly snad všechny hlavy z celé terasy a visely mi na pysku.

Do toho, Larsi.

„Takže... Jezdí takhle zajíc po louce ve svém ferrari a najednou slyší volání o pomoc. Přijede k hluboký jámě a tam vlk. *Zajíci, vytáhni mě!* Zajíc krčí rameny: *Ale jak? Vždyť jsem malej!* Vlk prosí: *Veźmi lano, přivaž ho za svůj ferrari, já se lana chytím, rozjedeš se a jsem venku!* Jak řekl, tak udělali a vlk byl vysvobozenej. Druhej den ten samej vlk běhá po lese, slyší volání o pomoc a v jiný jámě je pro změnu zajíc. *Vlku, vytáhni mě stejně, jako já tebe včera!* Teď krčí rameny vlk: *Ale jak? Vždyť nemám ferrari, abych za něj přivázał lano!* A zajíc radí: *Dřepni si k okraji jámy, spusť dolů ocas, já se ho chytím a tak mě vytáhneš!* Jak řekl, tak udělali a zajíc byl vysvobozenej.“

Moje obecenstvo chvíli mlčelo, ale pak to někdo nevydržel.

„A to ponaučení?“

„Ponaučení? No přece že když máš dlouhej vocas, nepotřebuješ ferrari.“

Všichni chlapi, který měli dole na parkovišti placatý auto, mě probodli očima. Zasmáli se jen ti, který přijeli taxíkem. Ženský se vesměs hryzaly do rtů a radši si přihnuly ze skleničky.

Bylo jasný, že další fór už po mně nikdo chtít nebude, takže jsem se otočil na patě a uklidil se na opačnej konec terasy.

Potřeboval jsem bejt aspoň na chvíli sám, abych ze všech těch důležitých ksichtů, jejich keců a uječený muziky dočista nezblbnul.

Aby nedošlo k omylu, já hudbu miluju. Jenže v ní musej bejt slyšet pořádně nabroušený kytary, zatímco tohle bylo jen nějaký tuc tuc prd prd bez chuti a bez zápachu. Je hrozný, čemu všemu se dnes říká muzika. Hendrix, Cobain i Brian Jones se musej obracet v hrobě. Ale přežít ten kravál patřilo k mé práci. K práci, na kterou jsem podle Majora ten nejlepší. A Major se obvykle nemejlí.

Koukal jsem dolů na rozsvícený město, když jsem vedle sebe najednou ucejtil něco jako rozkvetlou louku a sex v jednom. Na mou stranu terasy se přiloudala hezky rostlá tmavovláska v přiléhavých černejch šatech a už jen její vůně mi shrnovala ponožky. Všiml jsem si jí už dřív, v celým tom večerním mumraji vypadala jako jediná příčetná ženská. Tichá, mlčenlivá pozorovatelka. Ani nevím, ke komu patřila. Je dokonce možný, že jako jedna z mála tam nebyla za ničí přívěšek.

Zastavila se vedle mě a pousmála se.

„To byl dobrej vtíp.“

Musel jsem souhlasit.

„Jo, vtipy ze života bejvaj nejlepší.“

Nekoukala na mě, oči měla upřený na tisíce světél pod našima nohama.

„A jaký auto máte vy, Larsí?“

„Prostorný. S tmavejma sklama, aby nemohl každej trouba čumět dovnitř.“

Ani teď se na mě nepodívala. V prstech držela skleničku a pomalu z ní upila. Nasál jsem rozutíkaný molekuly. Sherry.

„Parkujete venku jako pitomec, anebo...?“

„Dole v garážích.“

Ve tváři se jí nepohnul jedinej sval, jen skoro neznatelně přimhouřila oči.

„Za deset minut?“

Příkejvnul jsem.

„Myslím, že za deset minut tam zrovna budu mít nějakou práci.“

Ještě chvíli koukala do dálky, pak se znovu napila a odešla.

Takže... Kde jsem to skončil?

Major. Jo, to on mě do týhle farchy uvrtal.

Sjel jsem pohledem odcházející siluetu v černejch šatech. Ne že by mi ten kšeft zrovna teď vadil.

Ale asi bych to fakt měl vzít popořádku...

Seděl jsem u svýho stolu v *Exilu*, za barem se nudil Gregor a lokálem duněli Halloween. Jsou dny, kdy je starou dobrou Metallicu záhodno proložit něčím onačejším, a tohle byl jeden z nich.

Pokud jde o čistej heavy metal bez příměsí a serepetiček, jsou Halloween a obě části jejich *Keeper of the Seven Keys* prostě dokonalý. Zběsilý tempo, zdvojený kytary a Kiskeho nadpozemskéj ječák je přesně ta muzika, kterou by si našinec nechal zahrát na cestu do hrobu.

Metallica je jen jedna, o tom se nedebatuje. Ale Halloween za ní budou v těsným závěsu. Pak taky Manowar, Accept a Judas Priest. Všechno jsou to možná vykopávky, jenže to já už jsem asi taky. Jedno ani druhý přede mnou ale radši neříkejte.

Takže jsem seděl, listoval novinama a podupával si do pecky „Future World“, když mi najednou v kapse džín zavrčel mobil.

Číslo na displeji mi nic neříkalo, což bylo víc než v pořádku. Měl jsem za to, že volá někdo, kdo chce nechat šmírovat svojí paničku. Kdo chce pohlídat kšeft. Doprovodit do banky a pak zase domů. Zabezpečit barák, aby mohl v klidu někde s daiquiri ve skleničce chytat bronz. Zkrátka někdo, kdo potřebuje Larsovy služby.

Novej zákazník.

Měl jsem pravdu i neměl. Číslo mi sice vážně nic neříkalo, ovšem hlas v telefonu jsem poznal po prvních dvou slovech. Strohej i vmlouvavej, smirkovej papír i plyšovej přehoz v jednom balení. Hlas, kterej vás přiměje skočit ze střechy a vám to přijde jako vlastně docela dobrej nápad.

„Těbůh, Larsi, tady Major.“

Major. Starej známej, kterýho jsem neviděl už roky. Zato on věděl, komu a proč volá, takže mě měl celou tu dobu zřejmě v merku.

„Majore, rád vás slyším.“

Už jsem v životě řekl i věci, který jsem myslel upřímnějc. Z Majora jsem měl totiž odjakživa podivný svrbění v podbřišku. A když říkám podivný, myslím tím podivný, ne příjemný. Major byl jeden z dlouhý řady mejch šéfů, když jsem nafasoval policejní mundúr. K nejhoršímu z nich měl daleko, k tomu nejlepšímu taky, takhle problém nestál. Ten byl spíš v jeho schopnosti vidět každému až do žaludku. Čert ví, jak to ten chlap dělal, ale člověk si před ním připadal tak nahej, že měl nutkání zakrývat si dlaní nádobíčko.

Jenže roky mý policejní kariéry byly dávno pryč, odnes je čas spolu s mejma iluzema a vyžehleným ksichtíkem bez jedinýho chlupu. Teď je ze mě plešatej cynik s pořádným plnovousem

a s vráskama, který vypadaj jako stopy po buldozeru. Zestárli jsme oba, já i Major.

Kolik mu asi je? Nejspíš něco kolem šedesátky, což je věk, se kterým se dá pořád ještě nějak žít. Od policejního sboru vypadnul chvíli přede mnou a dobře udělal. Znal lidi, kteří znají lidi, a když dal dohromady jejich prachy se svejma schopnostma, nemohlo jít o prodělečnej kšeft. Fušoval do všeho, z čeho kapalo, snažil se nebejt na očích, ale když už se vynořil, pokaždý měl o něco decentnější kravatu a o hodně dražší káru.

A teď jsem ho měl na telefonu a tvrdil mu, že ho rád slyším.

„Čemu vděčím za vaše zavolání, Majore?“

Odjakživa jsem mu vykal a přitom už asi zůstane. Což jsem ale nepočítal jako žádný příkoří – s některejma lidma mi jde familiárnost fakt špatně přes hubu.

„Měl bych pro tebe prácičku, Larsi. Máš zájem?“

„To je jako bych vám řekl, že pro vás mám ženskou, Majore. Taky byste chtěl nejdřív vědět, kolik jí je a jestli jí nechybí noha.“

Zasmál se, ale pak zvážněl.

„Takže to probereme?“

„Nejsem proti.“

Neměl jsem nic proti tomu poslechnout si jeho nabídku a koneckonců ani proti tomu potkat Majora. Nějakým zvráceným způsobem mě zajímalo, kam až se při svém putování kšeftama dostal. U lidí, jako je on, totiž nikdy nevíte.

Gregor cinknul skleničkou o bar.

„Dáš si Jacka, Larsi?“

Kouknul jsem na hodinky. Jestli se někomu fakt nepodobám, tak uhlazenejm anglickejm džentlmenům, ovšem jednu

věc mám s nima společnou. Zásadně žádnéj chlast před pátou odpolední. Teď byly čtyři, což znamenalo...

„Jo, Jack neuškodí.“

Jack Daniel's, neklasičtější z klasickejch bourbonů. Mám ho rád čistej, všechny ty novinky jako medový příchuť nebo koktejly můžou jít s prominutím do hajzlu. Potřebuju cejtít chuť chlastu a kouře, bez příměsí, bez kompromisů. Jediný co snesu, jsou kostky ledu, i když i za tohle by mě pravověrný poslali do pekla. Podle nich si bourbon ředí jen slečinky.

Tak jo, nejspíš jsem slečinka.

Gregor přede mě postavil skleničku a s tou svou se posadil naproti. Zavrtěl se a odkašlal si, neklamný známky rozhovoru, do kterýho se mu zrovna nechce. Už v tu chvíli jsem věděl, že přijde s něčím, co se mi nebude líbit.

„Co se děje, Gregore?“

Zvedl ke mně oči a zatvářil se tak překvapeně, jak to jen uměl.

„Nic.“

Gregor byl ten nejmizernější herec na světě. Nicolas Cage mezi barmany.

„Nekecej a vyklop to.“

„Fakt není co, Larsí.“

Koukal jsem na něj zpod obočí. Bylo jasné, že ho něco žere, ale nemělo cenu to z něj páčit. Jestli o tom bude chtít mluvit pozdějc, jsem první, komu kápne božskou. Komu taky jinýmu? Nebudu tvrdit, že jsme jako bráchové, ale máme za sebou věci, který se počítaj.

Třeba tenhle bar, ve kterým sedíme. Je náš společnej, což ovšem nikdo kromě nás dvou neví. Společný máme i jizvy.

U mě jsou pochopitelný, protože já jdu už z povahy své práce konfliktům naproti, ovšem Gregor je odjakživa obyčejnej barman. Už když se narodil, držel v ruce šejkr, a mezi láhvema s chlastem jednou i umře. Což vlastně nemusí bejt tak špatná smrt.

No a ty svý jizvy, ty má Gregor kvůli mně. Jizvy a taky skleněný oko. Ani o jedno z toho nestál, ale k obojímu přišel dřív než k novejm botám. Stačilo, aby se v tu nejmíň vhodnou dobu přichomejtnul do jedný strkanice a bylo vymalováno. Je to už sedm let, ale někdy mi připadá, jako by se to stalo teprve včera.

Tenkrát byl příjemnej letní večer a já pil v jednom baru v tý špinavější části města. Do nikoho a do ničeho jsem se nemonoval, a nepřál jsem si nic jinýho, než v tom osamělým pití pokračovat nejmíň do rána. Měl jsem za sebou den blbec a potřeboval ho něčím pořádně spláchnout.

Chlapa, ktorej mi nalejval, jsem si vlastně ani nevším, k něčemu takovému nebyl důvod. Když nemusím, tak se o lidi nezajímám. Tenhle se nevnucoval, což bylo v pořádku. Nějakým šestým barmanským smyslem poznal, že bych nebyl zrovna vstřícnej.

Podobnej takt ale chyběl třem vandrákům u kulečnickovýho stolu. Nejdřív na mě při hře jen tak civěli, ale pak se jeden z nich přišel zeptat rovnou ke zdroji. Jestli prej spolu nemáme nějaký nevyřešený účty.

Jasně že jsme nejspíš měli. Nevyřešený účty mám s půlkou města. Ale tohle jsem si nepamatoval.

„Už vím! Ty seš ten fízl, kvůli kterýmu sedí brácha!“

Na tohle jsem mohl říct několik věcí. Třeba to, že nejsem fízl. Už ne. Odznak jsem dávno odevzdal. Anebo jsem mu

mohl vysvětlit, že jestli jeho brácha sedí, tak ne kvůli mně, ale proto, že je to grázl. A navíc hloupej, když se nechal chytit. Třetí možnost byla doporučit mu, ať táhne, odkud přišel.

To jediný jsem nakonec udělal.

Hned v příští vteřině jsem zahlídl svištící tágo a jen tak tak jsem stačil uhnout hlavou. Tomu vágusovi jsem dal ještě vsedě jednu do žaludku, ale to už se ke mně hrnuli i ty zbejvající dva a začal mazec. Nebyli to bůhvíjaký chytráci, součet jejich IQ dal dohromady sotva stovku, jenže přibližně tolik panáků Jac-ka jsem v tu chvíli měl už v sobě. A to je pak člověk trochu na štíru s koordinací.

Bili mě jako žito, když se najednou do věci vložil ten nezná-nej barman. Gregor. Začal tím, že se o jednoho z těch chlapů snažil přerazit židli. Nebejt kovová, snad by se mu to i povedlo. Vágusové museli rozložit síly na dvě strany a já měl najednou víc času na vykřeívání ran. Dokonce jsem pak nějaký začal i vracet a skóre se obracelo.

Zatímco Gregor dál řádl s židlí v ruce, já nakopal jednoho chlapa pod kulečnickovej stůl a začal se na plnej úvazek věnovat tomu poslednímu. Jenže ten blbec držel v tu chvíli v ruce zbytek rozlomenýho tága, a jak jím šermoval, trefil mýho odváž-nýho spolubojovníka přímo do oka. Gregor se s dlaní na ksich-tu svezl k zemi, já dotýčným práskl hlavou o barovej pult a bylo po boji.

Spolu s policajtama přijely i sanitky a všechny nás odvezly do špitálu. Ti tři vocasové mě nezajímali, mně osobně přibýlo jen pár novejch stehů, který se ztratily mezi těma staršíma, ale Gregor dopad o moc hůř. Když na vás teď kouká zpříma, nepoznáte rozdíl, ale hejbat tím skleněným okem nemůže.